

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ז קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator													
		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בבא מציעא-שנים אוחזין		מימרא													
	אם היתה טלית מוזהבת חולקין, הכי נמי דפלגי לה? הא אפסדוק.	והא דאמר רבא:	ז	■										ה.	
	הא לא קשיא, דחזיא לבני מלכים.		!											ה.	
	היו שנים רוכבין על גבי בהמה וכו', הכי נמי דפלגי לה? הא אפסדוק.	והא דתנן:	ז	■										ה.	
	בשלמא טהורה - חזיא לבשר, אלא טמאה - הא אפסדוק.		ז	■										ה.	
	אלא - לדמי, הכא נמי - לדמי.			■										ה.	
	זאת אומרת: המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו. דאי סלקא דעתך לא קנה חבירו - תיעשה זו כמי שמונחת על גבי קרקע וזו כמי שמונחת על גבי קרקע, ולא יקנה לא זה ולא זה, אלא לאו שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו.	רמי בר חמא:											■	ה.	
	לעולם אימא לך: המגביה מציאה לחבירו - לא קנה חבירו, והכא היינו טעמא - מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה. תדע, שאילו אמר לשלוחו צא וגנוב לי, וגנב - פטור. ושותפין שגנבו - חייבין. מאי טעמא - לאו משום דאמרינן מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה? שמע מינה.	רבא:											ז	ה.	
	השתא דאמרת אמרינן מגו, חרש ופקח שהגביהו מציאה, מתוך שקנה חרש - קנה פקח.	רבא:											■	ה.	
	בשלמא חרש קנה - דקא מגבה ליה בן דעת, אלא פקח במאי קנה?												ז	ה.	
	אלא אימא: חרש - קנה, פקח - לא קנה. ומאי מגו? מגו דשני חרשין בעלמא קנו - האי נמי קני.												!	ה.	
	האי מאי? אם תמצא לומר המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו - הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא דחבריה, האי - אדעתא דידיה קא מגבה ליה, איהו לא קני, לאחרניי מקני?												ז	ה.	
	אלא אימא: מתוך שלא קנה פקח לא קנה חרש.												!	ה.	
	וכי תימא: מאי שנא משני חרשין דעלמא												ז	ה.	
	התם תקינו להו רבנן דלא אתי לאנצויי, הכא - מימר אמר: פקח לא קני, אנא אקני?												!	ה.	
	דיוקיה דרמי בר חמא מהיכא?	רב אחא בריה דרב אדא לרב אשי:											^	ה.	
	אי נימא מרישא שנים אוחזין בטלית												!	ה.	
	התם האי קאמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה, והאי אמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה.												ז	ה.	
	זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי	אלא מהא דקתני:											■	!	ה.
	הא תו למה לי? אלא ממשנה יתירה שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו.												!	ה.	
	והא אוקימנא רישא במציאה וסיפא במקח וממכר												ז	ה.	
	זה אומר כולה שלי וזה אומר חציה שלי	אלא מסיפא:											■	!	ה.
	הא תו למה לי? אלא ממשנה יתירה שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.												!	ה.	
	וממאי דבמציאה? דלמא במקח וממכר												ז	ה.	
	וכי תימא: אי במקח וממכר - מאי למימרא?												!	ה.	
	איצטריך, סלקא דעתך אמינא: האי דקאמר חציה שלי להוי כמשיב אבידה, וליפטור, קמשמע לן דהאי איצטריך קא מערים. סבר: אי אמינא כולה שלי - בעינא אשתבועי, אימא הכי דאהוי כמשיב אבידה, ואיפטור.												ז	ה.	
	היו שנים רוכבין על גבי בהמה.	אלא מהא:											■	!	ה.
	הא תו למה לי? אלא ממשנה יתירה שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.												!	ה.	
	ודלמא הא קמשמע לן: דרוכב נמי קני												ז	ה.	
	בזמן שהן מודין או שיש להן עדים - חולקין בלא שבועה.	אלא מסיפא:											■	!	ה.
	במאי?												^	!	ה.
	אי במקח וממכר												!	!	ה.
	צריכא למימר?												ז	!	ה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ question-שאלה ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
אלא לאו - במציאה, ושמע מינה: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.											!	ה.	
מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה.	ורבא אמר לך:										ז	ה.	
היו שנים רוכבין.												■	ה.
שמעית מיניה דמר שמואל תרתי, רכוב ומנהיג - חד קני וחד לא קני, ולא ידענא הי מנייהו.	רב יוסף, אמר לי רב יהודה:											■	ה.
היכי דמי?												^	ה:
אילימא רכוב לחודיה ומנהיג לחודיה												!	ה:
מנהיג לחודיה מי איכא מאן דאמר לא קני?												ז	ה:
אלא אי איכא למימר דלא קני - רכוב הוא דאיכא למימר.												!	ה:
אלא, רכוב במקום מנהיג איבעיא ליה, מאי? רכוב עדיף - דהא תפיס בה, או דלמא מנהיג עדיף - דאזלא מחמתיה.												^	ה:
נחזי אגן.	רב יוסף, אמר לי רב יהודה:											!	ה:
המנהיג סופג את הארבעים, והיושב בקרון סופג את הארבעים	דתנן: [חכמים]											! ■	ה:
פוטר את היושב בקרון.	רבי מאיר:											! ■	ה:
וחכמים פוטרין את היושב בקרון	ומדאפיך שמואל ותני:											! ■	ה:
שמע מינה: רכוב לחודיה לא קני, וכל שכן רכוב במקום מנהיג.												!	ה:
הא זמנין סגיאיין אמרת לן נחזי אגן, ולא אמרת לן משמיה דרב יהודה,												ז	ה:
אברא	אמר ליה: [רב יוסף]											!	ה:
ודכרנן נמי דאמרי ליה: היכי פשיט מר רכוב מיושב - יושב לא תפיס במוסירה, רכוב - תפיס במוסירה	[רב יוסף]											ז	ה:
מוסירה לא קני.	ואמר לי: [רב יהודה] רב ושמואל דאמרי תרויהו:											!	ה:
היכי פשיט מר רכוב מיושב? יושב - לא תפיס במוסירה, רכוב - תפיס במוסירה.	איכא דאמרי אמר ליה אבוי לרב יוסף:											ז	ה:
מוסירה לא קני.	אמר ליה: [רב יוסף] הכי תנא אידי:											!	ה:
מוסירה, מחבירו - קנה, במציאה ובנכסי הגר - לא קני.	אתמר נמי, אמר רבי חלבו אמר רב הונא:											■	ה:
מאי לשון מוסירה?												^	ה:
אידי אסברא לי - כאדם המוסר דבר לחבירו. בשלמא מחבירו קני - דקא מסר ליה חברה, אלא במציאה ובנכסי הגר - מאן קא מסר ליה דליקני?	רבא:											!	ה:
היו שנים רוכבין על גבי בהמה וכלי	מיתובי:											ז	ה:
מני?												^ ז	ה:
אילימא רבי מאיר												!	ה:
השתא יושב קני, רכוב מיבעי?												ז	ה:
אלא לאו - רבנן												!	ה:
ושמע מינה: רכוב קני												ז	ה:
הכא במאי עסקינן - במנהיג ברגליו.												!	ה:
אי הכי היינו מנהיג												ז	ה:
תרי גווני מנהיג. מהו דתימא: רכוב עדיף - דהא מנהיג ותפיס בה, קא משמע לן.												!	ה:
שנים שהיו מושכין בגמל ומנהיגין בחמור, או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג, במדה זאת קנו.	תא שמע: [ת"ק]											! ■	ה: